Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ★ nr. 31 (487) sîmbătă 14 aprilie 1956 ★ 4 pag. 15 bani.



Va fi atît de frumos pe la noi...

O floare, un pom...

Copiii din satul Movila, raionul Snagov, iubesc foarte mult florile. Astă iarnă, cînd afară șuiera năpraznic vîntul, acoperind și cîmp, și casă, și grădină cu nămeți de zăpadă, în școala lor prindeau rădăcini butașii de garoafe, mușcate, levănțică și levant.

Incă de cu toamnă copiii s-au gîndit să facă grădina școlii lor mai frumoasă ca oricînd. De jur împrejurul grădinii, pe lîngă gardul de sîrmă, copiii au hotărît să pună ghimpari. In felul acesta, grădina lor va avea și un gard viu.

— E bine așa — au zis copiii — dar asta oare e destul?

— Sigur că nu e destul — le-au răspuns tovarășii profesori. Dar dacă vom pune și flori...

Să planteze flori! Da, asta nu e rău, însă cînd să le mai planteze? Iarna era atît de aproape!

— Vom pune butași în lădițe! — au hotărît copiii. Pînă în primăvară vor prinde rădăcini.

Așa se face că astă iarnă, cînd afară viscolea năpraznic, în școala din satul Movila înverzeau mușcatele, garoafele, levănțica și levantul...

★

Copiii din satul Movila iubesc florile, dar tot atît de mult iubesc și pomii. Odată, un trecător a întrebat pe unul din ei ce fel de puieți sînt aceia din pepiniera lor.

— Aceștia? a răspuns băiatul arătînd cu degetul spre pîlcul de puieți. Aceștia sînt puieți de „acer negundo".

— Acer negundo? Dar ce fel de pomi mai sînt și ăștia?

Pe fața băiatului se ivi o undă de supărare ca și cum trecătorul i-ar fi pus întrebarea asta ca să-l ia în rîs.

— Cum, nu știți? răspunse el mirat. „Acer negundo" nu e nimic altceva decît arțarul. Dar vezi matale, arțar îi zice toată lumea, pe cînd „acer negundo"...

Dar în pepiniera copiilor din Movila nu cresc numai puieți de „acer negundo" ci și mulți alții din alte soiuri. Sînt aici puieți de castan, meri, vișini, cireși, pruni, nuci. Mulți din ei, altoiți chiar în primăvara asta; alții vor fi plantați pe locurile lor definitive. In straturile pregătite vor fi puse alte semințe, păstrate cu grijă de copii în lădițe cu nisip.

★

Copiii din satul Movila iubesc florile, pomii, dar grozav de mult își iubesc și satul lor. Dacă ar ști precis ziua în care s-a început construirea primei case din sat ar face din ea o sărbătoare în toată legea. Cum însă ziua aceasta n-o cunosc, s-au hotărît să sărbătorească în fiecare primăvară „aniversarea" satului lor. Ce-i drept, sărbătoarea aceasta nu a fost anunțată „oficial", dar sigur e că în fiecare primăvară satul Movila primește cîte un dar de la aproape fiecare copil: o floare, un pom!

Este darul cel mai frumos care se poate face satului natal.

Al. MIHU

Noi am și început

Fiecare colțișor, plin de verdeață și flori

Președintele unității noastre ne-a arătat de curînd că e timpul să ne înfrumusețăm comuna.

La îndemnul lui, am răspuns cu toții. De curînd, dis de dimineață, ne-am luat unelte și am pornit spre parcul din fața căminului cultural. După ce am aranjat cu grijă aleele, am sădit peste 250 bulbi de lalele, 200 bulbi de narcise și zambile. Tot la fel, am amenajat și terenul de volei din parcul nostru. Ne-am propus ca 1 Mai să găsească fiecare colțișor din comuna noastră plin de verdeață și flori.

Ioan BOTAȘ
Școala de 7 ani
com. Grăniceri, reg. Oradea

Unde-s fetele?

Cînd am ajuns la școala din satul Cornițel, n-am dat peste nici un elev. Am aflat că sînt toți în grădina școlii și m-am dus într-acolo. La început, nici nu i-am zărit printre pomi și grămezile de crăci adunate. Trecînd pe lîngă ei, am văzut numai băieți.

— Dar unde-s fetele?

Fetele?...

...In ograda lui moș Dat Gheorghe, pionierele alergau cu însuflețire dintr-un colț în altul, adunînd ultimele așchii și pietre...

— Acum treaba-i gata aici în curte, hai și în grădină...

Seara, bătrînul Dat s-a întors acasă. „A dat peste mine vreo minune, acum la bătrînețe" și-a zis moșul și-a pornit în dreapta și-n stînga să afle cine i-a dichisit ograda. Nu mică i-a fost emoția și bucuria, cînd a auzit despre fapta fetelor din Cornițel.

Teodor BONCA
activist — Comitetul Raional
U.T.M. Aleșd

Telegrame

...Am dat ajutor G.A.C.-ului din comună. Stop! Am curățat livada. Stop! Am strins crengile și le-am dat foc. Stop! Am distrus mii de cuiburi de omizi Stop! Așteptăm să înflorească pomii. Stop! Va fi atit de frumos pe la noi...

Pionierii Școlii de 7 ani
com. Cernești
reg. Baia Mare

Pe la noi a venit primăvara. Stop! Am săpat o parcelă și-am semănat flori. Stop! In jurul pomilor am așezat cărămizi văruite. Stop! Am vizitat și răsadnițele G.A.C.-ului. Stop! O să vă mai scriem. Stop!

Petrica NICHIFOR
cl. a VII-a
comuna Mătăscani, regiunea Galați

Vă sfătuim

● *Vreți să aveți pomi sănătoși care să vă răsplătească cu fructe mari și gustoase? Ingrijiți-i la vreme. Acum e timpul cînd trebuie curățiți de crengile uscate. Tot acum trebuie să-i apărați de dușmanii lor primejdioși: omizile. Distrugeți ouăle de omizi, fie măturînd coaja copacului într-un săculeț, pe care-l țineți lipit cu o margine de trunchiul copacului, fie turnînd puțin petrol peste aceste ouă.*

● *Grădinarul inventiv poate să aibă în grădină un chioșc umbros, ghirlande sau coridoare verzi. Tinere grădinar, folosește plantele agățătoare și apucă-te de lucru. Fă din grinzi scheletul unui chioșc iar în grinda transversală din mijloc bate o prăjină verticală. De vîrful ei leagă niște sfori și prinde-le apoi de colțurile chioșcului. Incolăcindu-se pe ele, vrejurile plantelor vor ajunge la prăjină și vei avea un chioșc verde.*

● *De speteaza unei bănci obișnuite prinde nuiele de salcie sau nuc, îndoite în forma unui semicerc. De ele agață rămurelele bobului de grădină sau ale altei plante agățătoare. Vei obține o bancă verde. Tot atît de ușor se aranjează ghirlandele verzi. Sădește un tufiș de viță sălbatecă. In fața lui, bate un țăruș mic, de la care pornesc în stînga și dreapta doi țăruși înalți. Crengile plantelor se vor ridica pe sfori și vor forma ghirlande bogate.*

Colaborare



Bineînțeles că, în lipsa surioarei mai mici, treaba n-ar fi mers la fel de bine!

70 de ani de la nașterea lui

Ernst Thälmann



Pe strada Tarpenbeck din Hamburg, se află o casă obișnuită cu zidurile cenușii. O tăbliță așezată lîngă intrare arată că aici a locuit Ernst Thälmann pînă cînd a fost arestat de către hitleriști. In această casă simplă a trăit acela care a fost unul din conducătorii de frunte ai clasei muncitoare din Germania.

Mulți din cei care mai locuiesc în această casă își aduc aminte cu drag de modestia, de veselia, de spiritul tovărășesc al lui Ernst Thälmann.

La 15 aprilie se împlinesc 70 de ani de la nașterea lui. Incă din fragedă copilărie, Thälmann, născut într-o familie de oameni nevoiași, a cunoscut greutățile unor munci aspre. El s-a alăturat luptei clasei muncitoare pentru o viață mai bună de cînd era foarte tînăr.

Mai tîrziu, el a fost ales președintele Partidului Comunist din Germania — devenind conducătorul iubit al poporului muncitor. Cu o neînduplecată voință el a luptat împotriva exploatării. Muncitorii îl iubeau și aveau încredere în el. Ii povesteau despre necazurile lor și-l primeau cu dragoste printre ei. La rîndu-i, Thälmann a putut să organizeze lupta muncitorilor, tocmai cunoscînd aceste nevoi ale poporului. Pătruns fiind de învățătura marxist-leninistă, el a luptat pentru strîngerea legăturilor dintre partid și masele celor ce muncesc. Cu toată teroarea hitleristă, Ernst Thälmann a luptat cu îndîrjire împotriva fascismului. El a fost întemnițat și timp de unsprezece ani și jumătate a suferit cele mai grele torturi din partea hitleriștilor. Nimic n-a reușit să înfrîngă dîrzenia, curajul, mîndria acestui luptător pentru cauza clasei muncitoare.

Tocmai de această dîrzenie se temeau fasciștii mai mult de cît de orice. De aceea, din ordinul lui Hitler, Gestapoul a organizat asasinarea lui Ernst Thälmann. Și astfel după ani lungi de temniță grea, a fost ucis unul din cei mai devotați fii ai clasei muncitoare din Germania. Ernst Thälmann n-a putut să vadă cu proprii săi ochi cum pe o mare parte a teritoriului Germaniei poporul, sub conducerea Partidului Socialist Unit German, își construiește o viață nouă, fără exploatare.

Pionierii germani cunosc multe fapte și întîmplări din lupta din trecut a partidului și cunosc multe din viața și lupta lui Ernst Thälmann.

Pentru a cinsti memoria lui Thälmann, pionierii de la Școala din Freital au strîns mai multe materiale despre viața și lupta lui și au alcătuit o expoziție.

Ei s-au dus la un bătrîn care le-a arătat ziare, le-a povestit despre lupta partidului în trecut.

In timpul vacanței pionierii s-au dus la lagărul din Buchenwald și-au cules date despre felul cum au trăit și au luptat deținuții acolo. De asemenea ei i-au rugat pe toți acei care cunosc date despre Ernst Thälmann să le povestească sau să li se adreseze în scris.

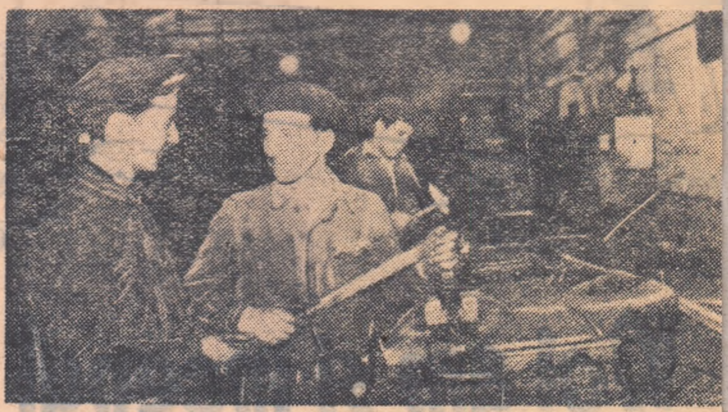
. . . .

In lupta pe care o duce poporul german pentru unitatea țării sale, pentru pace, numele lui Thälmann, unul dintre cei mai buni fii ai clasei muncitoare, este un îndemn fierbinte.

O prietenie

Multe prietenii se nasc pe lume, în fel și fel de împrejurări. Dintre toate însă, acea prietenie e mai adîncă și nu se năruie care și-a tors începutul firului în timp ce oamenii munceau cot la cot, cu sudoare și cu bucurie. Omul dăruie muncii tot ce are mai bun. De aceea, atunci, inimile se cunosc lesne, se leagă, și rămîn așa, pe viață. Mărturii despre aceasta sînt peste tot locul. Am ales doar una dintre ele, prin nimic deosebită, decît poate prin aceea că prietenii de mai jos sînt foarte tineri...

Pentru a-i cunoaște e nevoie să faci un drum pînă la uzinele „Steaua Roșie" din București și să întrebi de brigada utemistă „Filimon Sîrbu". Cineva o să te îndrepte către secția lăcătușerie, iar acolo ai să recunoști singur brigada, după locul ei de muncă, curat ca-n palmă. Responsabilul brigăzii, Condruț Drăgoi, e cel negricios, de colo. Are liniile chipului dure și parcă în nepotrivire cu ochii blajini și veseli. Trasează acum o piesă, pe banc. Ceilalți, Ungureanu, Diță, Niculescu, Bîzgan, Mocanu sînt și ei la rosturile lor: unul la polizor, altul la menghine, altul la sudură... Faceți cunoștință: ei toți sînt prietenii de care vorbim. Despre cum au ajuns toți laolaltă ar fi multe de istorisit. Ar trebui poate să povestești chipul amarnic în care Diță Dumitru a terminat școala primară, așa cum i se spunea pe-atunci, învățînd un an pe ici, un an pe colo, după cum tatăl lui, muncitor cu ziua, găsea de lucru pe o moșie sau pe alta...



Ar trebui să povestești despre anii de ucenicie ai fiecăruia, despre bucuria intrării în U.T.M...

Fapt este însă că s-au întîlnit aici, în secția de lăcătușerie a uzinei, au muncit cot la cot și au devenit prieteni.

Stai puțin pe de lături și privește-i atent: dacă unul din ei fluieră o frîntură de cîntec, celălalt o reia și o cîntă mai departe. Dacă unul e posomorît, cel de alături devine deodată glum[...] nu se lasă pînă nu-i descre[...] fruntea...

Sînt amănunte mici, dar [...] spun mult: se poartă astfe[...] mai oamenii legați între ei [...] fire puternice și sensibile[...] menii care împărtășesc ace[...] năzuințe, aceleași simțăm[...] care încearcă deplin m[...] bucurie de a trăi, înalta p[...] ne a muncii.

Dar poate aceste amănun[...] vi se par îndeajuns. Mai si[...] altele. Așa de pildă, acum, [...] curînd, lui Niculescu i se îr[...] năvise copilul. Grijile lui au [...] ale tuturor. Și mult mai les[...] treci pe toate cînd te sfătu[...] tovarășii și îi simți lîngă [...] într-ajutor... Sau să-ți pove[...] scă Condruț cîtă bucurie și [...] nare i-au adus tovarășii cî[...] fost bolnav în spital și v[...] să-l vadă, să-i aducă vești, [...] spună o vorbă caldă... Sau [...] spună Ciobanu Nicolae, un [...] membru al brigăzii, care ac[...] militar, de ce de cîte ori ca[...] permisie, vine glonț să-și [...] foștii tovarăși de brigadă, [...] mai petreacă cîteva ceasu[...] atelier, în mijlocul lor... Sau [...] într-o luni dimineața să auzi [...] îl felicită brigadierii pe Diț[...] fotbalist în echipa uzinei — [...] tru cîte un șut „grozav" și [...] se înflăcărează de parcă to[...] fi fotbaliști de cînd lumea...

Nu înseamnă oare asta pr[...] nie adevărată, deplină?

Dar amănuntul cel mai în[...] nat e graficul de producți[...] brigăzii, agățat deasupra ba[...] lui, și care înfățișează depăș[...] zilnice de normă. Asta însea[...] că flacăra dragostei de mu[...] trăiește în toți șase deopot[...] Inseamnă că dacă unul din [...] teni spune „facem", apoi [...] care își încordează puterile [...] cuvîntul se înfăptuiește.

Acum, în cinstea lui 1 [...] s-au angajat să-și îndeplinea[...] planul lunar cu cîteva zile [...] devreme. Și puterea prieteni[...] va ajuta s-o facă.

Vasile MĂNUCE[...]

Realizări din R. P. R.

NOUTĂȚI TEHNICE

PH. — Metrul

Mulți dintre voi ați auzit probabil de pH, (se citește pehaș), iar alții vor afla acum. Ce este pH-ul? Așa cum metrul este o unitate de măsură pentru lungimi, gradul, unitatea de măsură pentru temperatură, tot astfel și pH-ul este o unitate de măsură. Dar ce măsoară el? PH-ul măsoară aciditatea sau alcalinitatea unei soluții. Aflarea cu exactitate a pH-ului unei soluții este de mare importanță în procesul de producție al fabricilor de zahăr, de conserve sau în fabricile de hîrtie.

Pentru aflarea pH-ului unei soluții, se folosește un aparat numit pH-metru care pînă acum nu se fabrica în țara noastră. Datorită muncii entuziaste a unui colectiv de cercetători de la Institutul de Cercetări și Proiectări Electrotehnice din București, a fost construit primul aparat de acest gen cu piese fabricate în cea mai mare parte în țară. Acest aparat dă indicații precise asupra concentrației acide sau alcaline a unei soluții în timpul procesului de producție. PH-metrul romînesc are mărimea unui aparat de radio obișnuit. El este pus în legătură cu soluțiile care trebuiesc să fie examinate, cu ajutorul unui cablu ce are la capăt electrozi de măsură. Aparatul are un cadran indicator cu niște ace care arată gradul de aciditate sau alcalinitate al soluției precum și variația acesteia în timpul procesului tehnologic.

In comparație cu aparatele fabricate în străinătate pH-metrul romînesc este la fel de bun și, pe deasupra, mult mai ieftin.

Stroboturometrul

O altă realizare însemnată a industriei noastre electrotehnice este construirea pentru prima dată în țara noastră a unui aparat numit stroboturometru. Acest aparat are o largă aplicare în industria motoarelor. Cu ajutorul lui se măsoară turația motoarelor. Folosind noul aparat, măsurarea turațiilor nu necesită deschiderea sau demontarea motorului întrucît stroboturometrul măsoară turațiile de la o distanță de circa un metru. Pentru aceasta, aparatul generează impulsiuni luminoase periodice foarte scurte, care dau posibilitatea observării obiectivului în mișcare. Frecvența impulsiunilor este reglabilă în limitele necesare măsurării turației motoarelor, între 1.500 — 26.000 rotații pe minut. Fluctuațiile tensiunii sau frecvenței rețelei electrice nu influențează cu nimic precizia aparatului.

Centrala telefonică automată

Muncitorii și tehnicienii de la fabrica „Electromagnetica" din București au reușit să construiască o centrală telefonică automată. Pentru o asemenea lucrare a fost necesară construirea a sute de elemente ca: selectori (unele din piesele cele mai importante într-o centrală telefonică automată), condensatori, relee plate și altele. Privind această instalație, zărești un păienjeniș de fire de diferite culori, care nu sînt altceva decît mii de metri de sîrmă specială.

Centrala telefonică automată are o mare importanță pentru deservirea instituțiilor, întreprinderilor, deoarece înlătură o serie de neajunsuri existente la centralele manuale. Centralele manuale sînt greu de condus necesitînd una sau mai multe operatoare. Serviciile sînt făcute cu multă risipă de timp iar uneori se întîmplă defecțiuni în buna deservire. Folosind centrala telefonică automată, toate aceste lipsuri sînt lichidate.

Fii atent!

TEREN: curtea școlii sau terenul de sport.

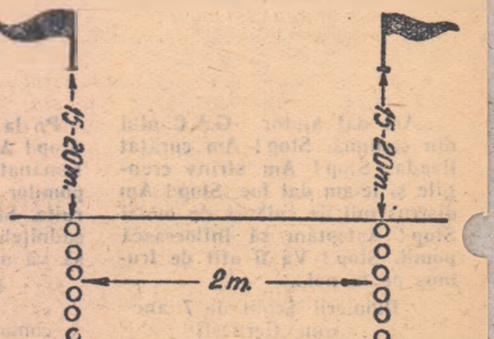
PARTICIPANȚI: 2 echipe egale ca număr.

MATERIALE: 2 fanioane sau bastoane, 2 basmale.

ORGANIZAREA: Pionierii se așează în coloană, unul cîte unul în spatele unei linii, linia de plecare. Echipele se așează paralel, iar între ele trebuie să fie o distanță de 2 m. La distanța de 15—20 m. în fața fiecărei echipe se fixează fanionul sau bastonul care poate fi înalt de 50—60 cm.

DESFAȘURAREA JOCULUI: Primii pionieri ai fiecărei echipe sînt legați la ochi, cu basmale. La semnalul arbitrului, pornește fiecare spre fanionul echipei sale. Ajunși aici, ei ating fanionul, apoi își desfac basmaua de la ochi (care trebuie legată bine împiedicînd pionierul să vadă) și în fugă se reintorc la echipele lor legîndu-l repede la ochi pe participantul următor. Și jocul continuă pînă ce toți pionierii unei echipe au parcurs drumul de la linia de plecare la fanion.

Cîștigă echipa care în cel mai scurt timp a terminat cursa.



Din experienţa pionierilor sovietici

Pămînt-Lună-Marte-Pămînt

„Zbor în spaţiul interplanetar" — aşa a fost numită adunarea noastră. In clasa noastră, s-a anunţat un concurs pentru aşa zisul titlu de cel mai bun căpitan, pilot şi inginer şef. La concurs, copiii au înaintat schiţe de rachete, povestiri ştiinţifico-fantastice compuse de ei, răspunsuri la întrebările de geografie şi de astronomie. Era numit căpitan acela care scria cea mai bună compunere despre zborul în spaţiul interplanetar, inginer şef — autorul celui mai bun desen al rachetei. Nici titlul de pilot, mecanic, telegrafist, astrobiolog nu era uşor să-l obţii. In acele zile, copiii au citit multe cărţi de astronomie, au învăţat să fotografieze şi să mînuiască diferite aparate

Noi am construit o rachetă şi am denumit-o: „Pionier-6A". Carcasa rachetei am confecţionat-o din sîrmă groasă, am lipit pe ea hîrtie. Racheta era bine executată. La coada ei au fost ataşate electromotorul, aparatul de cinematografie, instalaţia electrică cu declanşatoare. Sigur, o asemenea maşină nu putea să decoleze. Totuşi, noi am decolat... dar cu gîndul!

La adunare am făcut două fotografii pe care le vedeţi aci.

Ziua zborului a venit.

Adunarea a început seara. Inainte de-a ne lua „zborul", ne-am aşezat în careu, după aceea echipajul şi-a ocupat locul în „rachetă". Au început discursurile membrilor echipajului nostru despre structura Universului, despre stele şi planete.

„Inginerul şef" Tolia Degurko a povestit cum e construită racheta, „ajutorul de căpitan" Grişa Şamovski a vorbit despre acţiunea rachetei. Prin epidiascop (aparat de proiecţie) ei au arătat diapozitive la fiecare povestire.

După aceea, s-a dat comanda:

— Echipaj, atenţie!

Au început să vuiască motoarele, s-a stins lumina, în partea dinainte a rachetei s-au aprins iluminatoarele.

Ne apropiem de Lună... „Căpitanul" navei, Valia Tokaeva, a dat comanda:

— Pregătiţi-vă pentru aterizare în Lună! Echipajul să-şi



îmbrace costumele de scafandru, să verifice baloanele de oxigen. Timpul de şedere pe Lună — 15 minute.

Reportajul despre Lună l-a transmis Lialea Timakova:

— Pămînt! Pămînt! Sînt racheta „Pionier — 6A"! Ascultaţi reportajul despre Lună. Pînă aici am zburat bine. Tot echipajul se simte admirabil. Astrobiolo-



gul, căpitanul, inginerul, ajutorii pilotului au ieşit să cerceteze Luna. Corespondentul Galia Lavrova şi „pilotul" Vera Koroliova însemnează pe hartă drumul nostru parcurs şi calea de viitor. Din Lună noi vom zbura pe Marte, din Marte — pe Pămînt. Peste două minute, părăsim Luna. Următoarea transmisiune veţi asculta-o de pe planeta Marte.

S-a auzit comanda:

— Echipajul să-şi ocupe locul în rachetă. Atenţie! Zburăm!

Am zburat spre Marte. Au rămas în urma noastră Pămîntul, Luna. In faţa noastră stăteau noi aventuri. Prin iluminatori se zăreau stelele, planetele. Racheta s-a apropiat de Marte. Găsind un loc potrivit, am aterizat. „Reportajul" despre Marte, l-a scris Galia Lavrova. Am transmis de acolo un concert. Am executat cîntece, strigături, am recitat poezii despre viaţa şcolii şi a clasei noastre. Am luat dejunul pe planeta Marte. Tolia Degurko, fiind de servici la bucătărie, ne-a invitat în glumă la o masă cu stelele, la o friptură şi plăcinte cu meteoriţii. Am zburat apoi spre Pămînt. Ne aşteptau rudele. Am aterizat cu bine. Ieşind din rachetă, Valia Tokaeva a citit ordinul de zi:

„Către personalul rachetei „Pionier — 6-A". Călătoria interplanetară cu itinerariul — Pămînt — Lună — planeta Marte — Pămînt — o consider terminată. Sînt ferm convinsă că şi în viitoarea călătorie echipajul va manifesta bărbăţie şi curaj. Aduc tuturor mulţumiri pentru zborul efectuat".

Din însărcinarea detaşamentului,

Valia TOKAEVA
Galia LAVROVA
Lialea TIMAKOVA
oraşul Novosibirsk — Şcoala nr. 54, cl. a VI-a „A"

Maşinăria fermecată

Intr-una din zilele lui august, pionierii se strînseră la cules de struguri. Răsuna pînă departe în cîmpie cîntul lor vesel...

Deodată au văzut ieşind dintre araci, mai mulţi oameni străini de partea locului. Măsurau pămîntul cu nişte aparate necunoscute de copii. Au aflat mai tîrziu că acei oameni erau geologi. Pe locurile unde geologii au făcut cercetări, se înalţă acum turla semeaţă a unei sonde.

*

Şantierul sondei i-a fermecat pe mulţi dintre copiii satului. Parcă îi trăgea ceva spre locurile acelea.

Dintre toţi, cel mai mult mergea pe-acolo Antohie Stan din clasa a VII-a. Odată, au mers împreună cu el Frăţilă şi Macău, colegi de clasă. Au străbătut cei 5 kilometri tot într-o fugă. Cînd au ajuns în preajma celor care lucrau la instalarea sondei, le-a trecut pofta de joacă.

— Ce facem? Hai să ajutăm şi noi.



— Cum, tu crezi că ne lasă să lucrăm acolo?

— Mai bine să întrebăm pe cineva, uite, pe tovarăşul acela, dacă putem să ajutăm şi noi propuse Antohie.

— Bine, hai, du-te tu şi întreabă, îl îndemnă Macău.

Tovarăşul la care se duseră le dădu o idee:

— Ştiţi ce? Vă dăm un camion să-l conduceţi voi pe şofer la o fîntînă cu apă bună de băut. Vă dăm şi-un butoi să-l umpleţi cu apă

Cînd au auzit băieţii despre ce era vorba, s-au cam supărat. Ar fi vrut să ajute la montarea sondei, ar fi vrut şi ei să facă o treabă mai importantă.

— Ia priviţi, băieţi, le mai spuse tovarăşul care le făcuse mai înainte propunerea, şi citise amărăciunea de pe faţa lor. Vedeţi ce osteniţi sînt sondorii? O gură de apă proaspătă de la fîntînă are să-i înviorează.

Aşa a şi fost. Din ziua aceea sondorii n-aveau să-i uite pe micii lor prieteni...

De cînd s-a înălţat sonda mulţi dintre copii s-au hotărît ce meserie să-şi aleagă.

Hotărîrea s-a întărit parcă şi mai mult în urma vi-



zitei pe care au făcut-o la sondă acum cîtva timp.

Era într-o duminică. S-au strîns într-un grup mare pionieri şi şcolari. Au plecat spre sondă împreună.

Ii aştepta acolo tovarăşul Constantin Ion, inginerul şef. El a răspuns la toate întrebările copiilor.

Cîţiva dintre băieţi cercetau cei 7 uriaşi de oţel din sala maşinilor. Deodată Antohie strigă:

— Băieţi, vedeţi maşina de colo, a doua? Aia pune în mişcare sapa. Am stat şi eu odată lîngă maşinist, acolo.

Inginerul şef întrerupse însă explicaţia:

— Ei, ia să vedem acum ce ştiţi voi despre origina petrolului, îi întrebă el, ca un adevărat profesor. Băieţii s-au codit să răspundă. Dacă nu se potrivea ce ştiau ei de la şcoală, cu ce ştia tovarăşul inginer, din experienţa lui? Dar nu, nu era aşa, răspunsul la această întrebare era de fapt o repetiţie a capitolului respectiv din chimie.

Tîrziu, spre prînz, s-au adunat toţi copiii în faţa sondei. Au plecat spre sat.

...Antohie mergea împreună cu colegii lui Drăgan şi Toader. Şi ei tot despre sondă vorbeau. Dar nu despre ce văzuseră acolo ci despre sectorul din sondă, unde vor lucra peste ani, fiecare dintre ei. Maşinăria fermecată care smulgea comori adîncurilor îi cîştigase în lumea ei.

M. IONESCU

„Cenuşăreasa"



La intrarea în sală era prins un afiş: „Spectacol de balet dat de cercul de coregrafie al Casei pionierilor din Sighişoara".

In culise, pionierele încercau emoţiile începutului. Osinela Varga, care avea rolul Cenuşăresei, nu-şi găsea astîmpăr.

— Dacă am să greşesc! Mi-e teamă. Nu ştiu de ce, dar mi-e teamă...

— Nu se poate, Osinela, doar ne-am pregătit atît... o încuraja Feliana Ganţa, „mama" ei vitregă.

Din emoţia aceasta le trezi prima bătaie a gongului.

...Cortina se dă în lături. Pe scenă, într-un colţ, stă ostenită şi amărîtă biata Cenuşăreasă. Deodată, vede că afară s-a luminat bine. E timpul să înceapă trebăluiala prin bucătărie. Mai întîi, umple oalele cu apă, apoi mătură. Mătură prin cele mai ascunse colţişoare. Din cînd în cînd, îl mîngîie cu duioşie pe singurul ei prieten, motanul. Dansul Osinelei, plin de graţie, mişcările ei fireşti te fac să înţelegi preocupările, gîndurile Cenuşăresei. Dar oare oboseala din gesturi şi duioşia pe care o pune Osinela în mîngîierile motanului ce să însemne? Toată lumea înţelege: Cenuşăreasa e tristă; ea se simte străină în casa tatălui ei.



...Un alt tablou: palatul prinţului. Atenţia pe care o dă prinţul mamei vitrege şi celor două surori, le face să pară nespus de fericite. Tocmai cînd balul e în toi, apare o necunoscută frumoasă şi strălucitoare în rochia ei albă, cusută cu aur. Noua venită îi cade dragă prinţului. Dar frumoasa fată dispare pe neaşteptate. Oaspeţii ceilalţi, şi mai cu seamă domnişoarele, se bucură de dispariţia fetei. Se vede asta din dansurile pline de voioşie care s-au încins. Dar prinţul e supărat şi balul se sfîrşeşte.

...Insă voi cunoaşteţi basmul Cenuşăresei şi ştiţi că pînă la urmă totul se termină cu bine pentru Cenuşăreasă şi pentru prinţ.

Ceea ce poate că nu ştiţi şi trebuie să aflaţi acum e că baletul „Cenuşăreasa" a fost mult aplaudat de spectatori. Toţi ştiau că acest spectacol a fost pregătit de pionierele de la cercul de coregrafie, de la Casa pionierilor, în timp de trei luni. La confecţionarea costumelor strălucitor de frumoase, au ajutat mulţi pionieri! Spectatorii cunoşteau strădaniile pionierelor şi au aplaudat, desigur, nu numai succesul spectacolului ci şi toată munca lor.

Elvira CRAIU

E bine?



„Spune-mi, mămico, am făcut bine tema?" Mama priveşte caietul şi faţa i se luminează de un zîmbet. Inseamnă că fiica şi-a făcut într-adevăr bine tema.

ÎN CASA UNDE A LOCUIT MAIAKOVSKI

de Cicerone Theodorescu



Bustul lui Vladimir Maiakovski într-un parc bucureștean

Vizitind toamna trecută casa unde a locuit în ultimii ani ai vieții Vladimir Maiakovski, mă gîndeam că de-ar fi trăit pînă în zilele noastre, l-am fi putut vedea printre noi — la una din Zilele Prieteniei — pe marele poet sovietic și bunul prieten al copiilor de pretutindeni... Ar fi fost astăzi mai tînăr decît autorul lui „Zdreanță", Tudor Arghezi al nostru. Ar fi fost de-o vîrstă cu autorul „Papuciadei", Camil Petrescu...

Băiatul pădurarului din Bagdadi, Volodea, puiul pădurii caucaziene, a trăit între anii 1926—1930 într-o casă din apropierea pieții Iaganka din Moscova, pe strada care astăzi îi poartă numele.

Zilnic, nenumărați vizitatori se perindă către acest centru de atracție al iubitorilor de literatură din Moscova și din lumea întreagă: „Muzeul Maiakovski". De fapt, e o clădire obișnuită, galbenă, cu un singur etaj, numai că după grilaj — în mijlocul unei frumoase grădini cu bănci și alei îngrijite — te întîmpină, amintitoare, statuia poetului.

Scara de lemn pe care, sărind cîte trei trepte deodată, au urcat altcîndva pașii lui largi, te conduce în cele două modeste odăi ale fostei lui locuințe și în celelalte încăperi unde se află actualmente sala de expoziție, sala de conferințe, sala de lectură.

După o ușă, dîndu-ți pentru un moment impresia că poetul locuiește încă acolo, stau — parcă adineauri agățate în cuier — paltonul imens, pălăria cenușie cu boruri imense și ea, bastonul galben, scurta îmblănită adusă din călătoria la Paris.

Mulțime de cărți, manuscrise, afișe, fotografii și scumpe relicve împodobesc vitrinile, pereții, colțurile încăperilor.

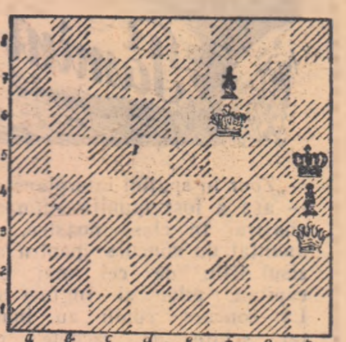
Cîteva mobile simple, așa cum au fost, niciuna de prisos și toate lucrate după desenele lui, sînt tot ce se vede în camera unde avea el renumitele întîlniri cu membrii cercurilor literare, cu prietenii și mai ales cu tineretul ce venea să-i citească, să-l întrebe, să-i ceară sfaturi. E o masă pătrată, la mijloc, o masă de sufragerie; pe ea mînca, la ea își lucra afișele și materialele de agitație vizuală... E o sobă albă, într-un colț; de ea îi plăcea să se rezeme, în fiecare seară, stînd de vorbă cu oaspeții săi... E o canapea adîncă, de piele; pe spătarul ei, noaptea tîrziu, își lăsa uneori tîmpla fierbinte, gîndindu-se la ultimele întîmplări ale zilei, la recentele succese ale tinerei puteri sovietice sau la poemul care-l chinuise în lunile din urmă.

In această cameră, a citit Maiakovski pentru prima oară marele lui poem „Harașo", stînd ca de obicei în picioare lîngă soba din colț, sculptînd în aer cu gesturi avîntate, în fața unui grup de prieteni printre care se găseau autorul de mai tîrziu al „Tinerei Gărzi", A. Fadeev, poetul N. Aseev și comisarul poporului pentru cultură, Lunacearski. Aci, după lectură, acesta din urmă a afirmat întîia oară despre poemul **„Harașo"** că este „revoluția din Octombrie turnată în bronz".

(Va urma)

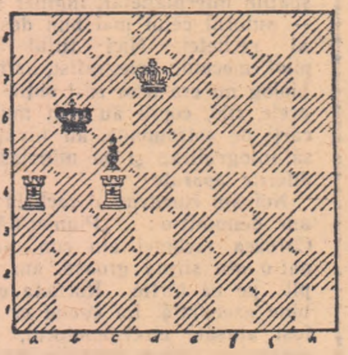
Concursul pentru dezlegătorii de probleme de șah

PROBLEMA Nr. 5



Verificarea poziției:
Alb: Rf6, Dh3 (2)
Negru: Rh5, p. f7, h4 (3)
Alb joacă și dă mat în 2 mutări.

PROBLEMA Nr. 6



Verificarea poziției:
Alb: Rd7, Ta4, Tc4 (3)
Negru: Rb6, p. c5 (2)
Alb joacă și dă mat în 3 mutări



Snoavă populară povestită de AL. MITRU

Se povestește că odată dăduse peste urs năpastă mare.

Fusese năpădit de pureci.

Dar năpădit, nu glumă!... Erau pureci pe el, ca frunza în pădure, ca spicele în lan, ca nisipul pe țărmul mării...

Și nu putea scăpa de ei. Ce n-a făcut? Ce n-a încercat?

Purecii parcă tot se înmulțeau.

Și era rege ursul, în pădure, în vremea ceea.

Rîdeau supușii de se prăpădeau, cînd îl vedeau pe rege tot scărpinîndu-se într-una. Se scărpina... Credeai că dă de ceasul morții. Că nu-l iubea pe rege nimeni, și aveau mare bucurie cînd îl vedeau c-a dat necazul peste el.

A poruncit atunci regele să se adune-n fața lui supușii toți, lupii și vulpile, viezurii și nevăstuicile, bursucii și veverițele, ba a chemat și popîndăii, hîrciogii și șoarecii de pe cîmp. A pus pe toți să-l caute, să-l curețe de pureci.

Cum se întîmpla, cum se dregea, că ursul tot cu pureci rămînea!

A poruncit atunci să se adune sfatul regesc, curtenii toți, să chibzuiască, să judece, să afle leac.

Au tot vorbit, s-au sfătuit, pînă ce nevăstuica a grăit așa:

— Noi, cum se vede, nu știm leacuri să te scăpăm de pureci, prea slăvite. Dar este în cîmpie, jos, un om, un biet păstor. Il cheamă Gheorghe. Gheorghe înțeleptul, îi spun toți oamenii. Se știe despre el că-i vraci, cunoaște leacuri multe. Face aceste leacuri din buruieni, din rădăcini... Mulți se tămăduiesc de suferințe cu leacurile lui. Du-te la el și roagă-te frumos. Poate te-o sfătui într-un fel...

Pornește ursul spre cîmpie. Mergea... Se scărpina... Și iar mergea... Coroana îi căzuse cam pe ceafă de-atîta scărpinat.

Il află în cîmpie, jos, pe Gheorghe, cu turma de mioare, cu cîinii lîngă el.

— Sînt regele pădurii, strigă ursul văzîndu-l jos pe Gheorghe, vreau să-ți dau o poruncă, păstorule...

Gheorghe înțeleptul își strînge turma lîngă el, își cheamă cîinii își saltă între umeri cojocul să-i fie brațul la îndemînă, și prinde bine bota:

— Ce poftești, ursule? răspunde apoi.

Ursul i-aruncă în țărînă lui Gheorghe un galben cu marginea tocită, (avea el hazna, dar era tare zgîrcit) și-i poruncește aspru:

— Să-mi pregătești pe dată un leac, să scap de pureci. Aud că știi de toate... Altminteri, te mănînc.

Gheorghe se uită lung la ursul care-i vorbește atît de aspru, la ochii lui cei roșii de mînie, la colții lui rînjiți, dar nu se sperie.

Tace un timp, privindu-l. Pe urmă, adună niște buruieni uscate din cîmpie. Le face în palmă mici fărîme. Le-ntinde ursului, și-i zice:

— Mi-ai poruncit un leac. Iată-l... De vrei să scapi de pureci, îi prinzi întîi în labă unul cîte unul. Ii apuci de grumaz, și-i strîngi mai tărișor pînă ce cască gura. Le-arunci în gură praful. Și-i gata, au murit...

Strînge ursul în labă praful de la Gheorghe și pleacă.

Dar oricît era de prost, tot s-a gîndit o leacă ursul. Din marginea pădurii, s-a-ntors:

— Aș vrea să știu, răcnește iar la Gheorghe, dacă-i prind pe pureci în labă, și-i strîng de gît ceva mai tărișor, nu pot să le iau viața și fără praf?

— Ba, cum să nu, rîde istețul Gheorghe, poți să-i omori și-așa...

— Dacă-i așa, de ce mi-ai mai dat praful? Ai rîs de mine? Spune degrabă, sau te sfîșii! a urlat ursul, privind cu încruntare către păstor.

— Ușor, mărite rege, a răspuns Gheorghe. Să știi: am botă bună, cuțit la brîu, sînt cîinii lîngă mine și nu mă tem de fiare. De vrei război, nu știu de te-i întoarce cu blana ta regească întreagă, cum i-acuma, în pădure. Iar praful ți l-am dat, c-așa mi-ai poruncit: să-ți dau negreșit leac.

Și punînd fluierul la gură, și-a chemat oile și cîinii, și-a plecat încolo, fără să mai întoarcă ochii.

Astfel a răspuns Gheorghe înțeleptul, regelui pădurii.

Și ursul, cît era de rege, a înțeles că nu-i de glumă cu păstorul, l-a cuprins frica și a făcut calea întoarsă.

Și n-a mai scăpat de pureci pîn-la moarte.





Redacția și administrația: București Piața Scînteii. tel 7.61.00. 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452